

ELS PARES DEL DESERT

Al segle IV, amb la legalització del Cristianisme i el final de les persecucions, aparegueren uns homes que volien viure la seva fe amb intensitat, que se n'anaren al desert d'Scete i Nítria (Egipte) i al desert de Síria. Allà feien vida de pregària, solitud, treball manual i ajut als pobres. Els joves que volien progressar en aquest tipus de vida, anaven a veure els ancians i els deien: "Abba, digues-me una paraula..." Començaren així el que més tard s'anomenarien *Apotegmes dels Pares del Desert*, un conjunt de consells de profunda saviesa cristiana que han quedat com a clàssics de l'espiritualitat.

Silenci

A Scete, un germà va anar a veure a Abba Moisès, demanant-li que li digués una paraula. I l'ancià li digué: "Vés i seu a la teva cel·la, i la teva cel·la t'ho ensenyarà tot".

Humilitat

Un germà preguntà a un ancià: "Què és la humilitat?" I l'ancià digué: "Fer el bé als qui t'ofenen". El germà objectà: "I si no es pot anar tan lluny? L'ancià replicà: "allunya't d'ells i manté la teva boca tancada".

Caritat

Sant Antoni abat, "Treballava amb les seves mans; d'aquest treball, en destinava una part per al seu pa i una part per als necessitats".

Pregària

(Sant Antoni) "pregava contínuament, perquè havia après que calia pregar sense parar en el seu interior. Prestava una tal atenció a la lectura que res del que llegia no li queia en terra, sinó que ho retenia tot; talment que a l'últim, la memòria li feia de llibres".

Amor als enemics

Una vegada uns lladres es presentaren a l'ermita d'un ancià i li digueren: "venim a emportar-nos tot el que hi ha a la cel·la". L'ancià contestà: "Fills meus, agafeu tot el que us plagui". Ells van agafar tot el que volgueren i se'n van anar. Però es deixaren una bossa que hi havia amagada a la cel·la. L'ancià la va prendre i va sortir corrent darrere d'ells cridant: "Fills meus, preneu això que us heu deixat a la cel·la!" Admirats de la paciència d'aquell ancià, li tornaren tot el que li havien robat; i, prostrant-se en terra, es deien: "Veritablement aquest és un home de Déu".

Una vegada un germà va cometre un pecat a Scete, i els ancians es van reunir en assemblea, demanant que l'Abba Moisès que hi acudís. Però ell no volia anar-hi. Aleshores el prevere li envià a dir: "Vine, que tots t'estan esperant." Ell s'aixecà i hi anà. I prengué un cistell ple de forats, l'omplí d'arena i la portava a l'espatlla. Els germans que van sortir a rebre'l li deien: "Què és això, Pare?" L'ancià els contestà: "Els meus pecats s'escolen darrera meu i jo no els veig. I avui jo vinc a jutjar els pecats d'un altre" Els germans, en sentir això, no digueren res al germà i el perdonaren.

Alguns ancians van anar a veure a l'Abba Poemen, i li van dir: "Digues-nos: quan veiem els germans dormint en el sagrat ofici. ¿Els hem de pessigar perquè es despertin? L'ancià els va respondre: "En realitat, si jo veiés a un germà dormint, posaria el seu cap en els meus genolls i el deixaria descansar.

Per treballar amb "Els Pares del Desert"

- Llegiu i comenteu algunes de les anècdotes.
- Amb quina t'identifiques més?
- És possible de viure avui amb aquests criteris?
- A quins textos de l'Evangeli se semblen?
- Sant Francesc se sembla bastant a aquests Pares del Desert. Compareu la història dels lladres de Montecasale (Floretes 26) amb l'anècdota de L'amor als enemics.

Bibliografia

- En el nº 87 dels "Clàssics del Cristianisme", Proa 2001, hi ha una bona edició (per temes) dels *Apotegmes dels Pares del Desert*. La introducció de Josep Torné és molt bona.
- A *Sabiduria del desierto*, de YUSHI NOMURA, Paulines 1984, hi ha una selecció d'apotegmes amb dibuixets bastant bona.
- A RECERCA 39, p.9, hi ha un article molt bo de JOSEP TORNÉ, titulat *Els ancians no es volen imposar*, que explica els criteris profundament evangèlics, no autoritaris, d'aquests pares a l'hora de tractar els germans pecadors, amb moltes anècdotes.